

HIMOSHOPPAAJAN
JOULU

WSOY
SOPHIE
KINSËLLA

SOPHIE KINSELLA

Himoshoppaajan joulu

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
CHRISTMAS SHOPAHOLIC

COPYRIGHT © MADHEN MEDIA LTD 2019

SUOMENKIELINEN LAITOS © KAISA KATTELUS JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-46407-6

PAINETTU EU:SSA

Kim Witherspoonille

Lähettäjä: Myymälänjohtaja

Vastaanottaja: Becky Brandon

Aihe: VS: Tiedustelu

Hyvä rouva Brandon,

kiitos viestistä.

Oli hauska kuulla, että aiotte tehdä »läjäpäin» jouluostoksia Herrainvaatehtimo Hector Goodella.

On myös ilahduttavaa, että haluatte ostaa Campbell-takin miehellenne Lukelle.

En kuitenkaan ikävä kyllä voi kertoa, alennetaanko takin hintaa ennen joulua.

Toivotan teille mitä parhaita joulunaikaa.

Teidän

Matthew Hicks

Myymälänjohtaja

Hector Goode

Herrainvaatehtimo

New Regent Street 561

Lontoo W1

Lähtettäjä: Myymälänjohtaja

Vastaanottaja: Becky Brandon

Aihe: VS: VS: VS: Tiedustelu

Hyvä rouva Brandon,

kiitos viestistä.

Ymmärrän, että on »tosi ärsyttävää», jos Campbell-takki alennetaan puoleen hintaan sen jälkeen, kun olette jo ostanut sen.

Ymmärrän myös, että ette halua lykätä hankintaa liian pitkään, koska sitten se voidaan myydä loppuun ja päädytte »ryntäilemään paniikissa sinne tänne jouluaattona».

En kuitenkaan voi antaa teille pyytämäänne tietoa.

Toivotan teille mitä parhainta joulunaikaa.

Teidän

Matthew Hicks

Myymälänjohtaja

Hector Goode

Herrainvaatehtimo

New Regent Street 561

Lontoo W1

Lähettiläjä: Myymälänjohtaja

Vastaanottaja: Becky Brandon

Aihe: VS: VS: VS: VS: VS: Tiedustelu

Hyvä rouva Brandon,

kiitos viestistä.

Ei, en voi antaa »pikku vihjettä».

Ikävää, että jouluostosten tekemisestä on muodostunut teille »kumpi räpäyttää silmiään ensin» -leikki.

Olen samaa mieltä siitä, että oli mutkattomampaa, kun alennusmyynnit alkoivat vasta tapaninpäivänä ja »kaikki tiesivät mikä on homman nimi».

Toivotan siitä huolimatta hyvää joulunaikaa.

Teidän

Matthew Hicks

Myymälänjohtaja

Hector Goode

Herrainvaatehtimo

New Regent Street 561

Lontoo W1

1

Okei. Ei paniikkia. Ei *paniikkia*. Minulla on viisi minuuttia ja viisikymmentäkaksi sekuntia aikaa ennen kuin ostoskori vanhenee. Vaikka millä mitalla siis! Pitää vain etsiä pikapikaa yksi tuote, joka nostaa loppusumman seitsemäänkymmeneen-viiteen puntaan, jotta saan ilmaisen toimituksen.

Hophop, Becky. Kyllä sinä jotain löydät.

Selaan BargainFamilyn sivuja tietokoneella ja tunnen olevani kuin NASAn työntekijä, joka pysyy tyynenä silmittömän paineen alla. Näkökenttäni reunalla näytöllä tikittää ajastin, jonka yläpuolella lukee: *Ostoskori vanhenee pian!* Mutta kun tekee ostoksia aleverkkokaupoissa, ajastinpelolle ei pidä antaa periksi. Täytyy pysyä lujana. Kuin olisi volframia.

Shoppailu on muuttunut viime vuosina tosi paljon. Tai sitten minä olen muuttunut. Tuntuu kuin olisi ikuisuus niistä ajoista, jolloin olin sinkku ja asuin Fulhamissa Suzen kanssa ja nuohosin kaupoissa joka päivä. Niinpä niin, minä tuhlasin liikaa. Myönnän sen auliisti. Tein virheitä. Frank Sinatran tavoin kuljin omaa tietäni.

(Paitsi että »minun tieni» tarkoitti Visa-laskujen tunke-
mista sängyn alle, mitä Frank ei takuulla tehnyt koskaan.)

Mutta olen oppinut pari tärkeää seikkaa, jotka ovat oikeasti muuttaneet toimintatapoja. Esimerkiksi:

1. En käytä enää kauppojen kasseja. Aikoinaan ne olivat elämäni suuria iloja. Ooh, uuden paperikassin tuntu...

sen narusangat... silkkipaperin kahina... (käyn vieläkin välillä huokailemassa vaatekomeron perukoilla vanhan kokoelmani äärellä). Mutta nykyään käytän kestokassia. Ympäristön takia ja niin edelleen.

2. Olen täysin hurahtanut eettiseen shoppailuun. Ihan parasta! Saa kivaa kamaa ja on samalla hyveellinen.

3. En enää edes käytä rahaa. Minä säästän rahaa.

Okei. Tietenkään asia ei ole täsmälleen kirjaimellisesti niin. Tarkoitin vain, että jahtaan koko ajan hyviä tarjouksia. Minusta velvollisuuteni äitinä on hankkia perheen välttämättömät tavarat mahdollisimman edullisesti. Ja siksi BargainFamily on täydellinen ostospaikka minulle. Kaikki hinnat on alennettu! Jopa merkkituotteiden!

Ainoa ikävä puoli on, että ostaminen täytyy hoitaa nopeasti ennen kuin ostoskori vanhenee ja koko homma on aloitettava alusta. Loppusummani on jo 62,97 punttaa, joten enää pitää löytää ostettavaa noin kahdellatoista puntalla. Hophop, pian nyt, takuulla täältä löytyy jotain mitä tarvitsen. Klikkaan oranssia villatakkia, hinta 13,99, ovh 45 punttaa, mutta kuvan suurentaminen paljastaa karmean pitsireunuksen.

Valkoinen paitapusero?

Ei, ostin viime viikolla valkoisen paitapuseron. (Sataprosenttista pellavaa, 29,99 punttaa, ovh 99,99. Pitääkin muistaa panna se joskus päälle.)

Klikkaan ostoskorja tarkistaakseni taas mitä siellä jo on, ja silloin näytölle avautuu ikkuna, joka julistaa: *Becky, olet säästänyt tänään jo 284 punttaa!*

Katselen ostoksiani ylpeänä. Olen säästänyt 284 punttaa! Korissa on ihana pupukylpytakki Minnielle, todella upea

DKNY:n jakku, jonka hinta on laskenut poistomyynissä 299 punnasta 39,99 puntaan, ja valtava flamingon muotoinen uimarengas jonka voimme ottaa mukaan seuraavalle lomamatkalle.

Ja siis okei. Periaatteessa voisin mennä nyt kassalle ja maksaa 5,95 puntaa kuljetuksesta. Mutta olisiko se muka järkevää? Olenhan minä sentään entinen taloustoimittaja ja tiedän nämä asiat. Taloudellisesti viisain ratkaisu on etsiä vielä jotain tarpeellista ja tienata ilmainen kuljetus.

Pakkohan täällä on jotain olla. Sukkahousut? Sukkahousuja tarvitaan aina.

Paitsi että lisään ostoksiini aina sukkahousuja. Minulla on niin monet mattamustat sukkahousut, että pärjään niillä 105-vuotiaaksi asti. Ne yhdet skottiruutuiset, jotka klikkasin koriini viime viikolla, olivat sitä paitsi paha virhe.

Klikkaan »kodintarvikkeita» ja selaan tuotteita nopeasti. Hopeinen antilooppiveistos, ennen 79,99, nyt 12,99? Hmm, enpä tiedä. Tuoksukynttilöitä? Hemmetti. Ei. En voi ostaa enää yhtäkään tuoksukynttilää. Meidän koko kotimme on yksi iso tuoksukynttilä. Itse asiassa Luke sanoi yhtenä päivänä: »Kuule, onkohan mahdollista ostaa kynttilä, jonka nimi on 'Raitis ilma'?»

Tiirailen juuri Big Benin muotoista leipälaatikkoa, kun silmieni eteen rävähtää ponnahdusikkuna – *Becky, aika loppuu pian!* – ja rinnassani alkaa lepattaa kauhu.

Kunpa ne eivät tekisi noin. Tiedänhän minä, että aika loppuu pian.

»Tiedetään!» minulta pääsee. »Ei saa painostaa!»

Klikkaan ostoskorja rauhoittuakseni – ja sydämeni pysähtyy. Flamingorengas on myyty loppuun!

Myyty loppuun!

Ei!!! Olin liian hidas! Argh. Aleverkkokauppojen ongelma on, ettei sitä näe, jos joku nappaa tavaroita nenän

edestä. Sydämeni hakkaa kuin vasara. Jakuani en kyllä menetä, enkä Minnien kylpytakia. Nyt ostoskori täyteen ja pikavauhtia kassalle.

»Äitiil!»

Minnie kiljuu oven takana, ja heti perään kuuluu Luken ääni: »Minnie! Kultaseni, anna äidin meditoida rauhassa. Anteeksi, Becky», Luke huutaa oven läpi. »Ei ollut tarkoitus häiritä.»

»Öö... ei se mitään!» huudan takaisin hitusen syyllisyydentuntoisena.

Tiedän että Luke kuvittelee minun istuskelevan täällä harjoittamassa tyynesti mielenhallintameditaatiota. Ja niinhän minä istuskelinkin. Itse asiassa meditointivideo pyörii koko ajan näytön kulmassa, niin että tavallaan tosiaan meditoin, vaikka olenkin vaimentanut äänen voidakseni keskittyä kunolla shoppailemiseen.

Meditoimisesta on tullut minulle eräänlainen rutiini. Tulen työhuoneeseen ja käynnistän videon joka pitää minut henkisesti tasapainossa. Ja siinä sivussa saatan piipahtaa verkkokauppaan.

BargainFamilyn valikoima nimittäin vaihtuu päivittäin, ja siksi on fiksua käydä siellä tarkistamassa »Päivän tarjoukset». Minnie tarvitsee uuden kylpytakin, joten lähdin liikkeelle siitä – ja miten olisin voinut jättää ostamatta DKNY:n jakun, kun sen sai 39,99 punnalla? Siis sehän lähti pilkkahintaan ja voin käyttää sitä ikuisuuden. Sitten piti tietysti löytää vielä jotain, jotta saan ilmaisen toimituksen. Siinä vaiheessa vaimensin meditointityyppin äänen. Hän on kiva mutta vähän totinen ja eksyttää ajatukset pois siitä, mitä olen tekemässä.

Sitä paitsi shoppaileminen on minusta mielenhallintaa. Kaikki muut huolet ovat unohtuneet. Elän hetkessä. Olen meditatiivisessa tilassa.

Vilkaisen ajastinta, ja mahassani muljahtaa. Kaksi minuuttia ja kolmekymmentä sekuntia ostoskorin vanhenemiseen. Hophop, Becky...

Klikkaan kiireesti asustevalikkoa. Siinä se. Asusteitahan ei voi koskaan olla liikaa. Ja niitä voi aina antaa lahjaksi.

Selaan pikavauhtia sivuja, jotka ovat täynnä tylsiä käsilaukkuja, outoja hattuja ja luotaantyöntäviä kultakoruja. Aina uuden sivun latautuessa tulvahdan täyteen optimismia, mutta sitten masennun. Ei mitään. Mikä minua oikein vaijaa? Olenko muka näin nirso?

Alkaa jo vähän tuntua siltä, että minun on vain pakko tunnustaa tappioni ja maksaa ensimmäisen kerran elämänsäni postituksesta, kun uusi sivu räpsähtää esiin. Kurkkuun nousee pala. Voiko tuo olla...

Näenkö näkyjä?

Näytöllä on turkoosi painokuvioinen silkkiharsohuivi. Ei kai se ole...

Dennyn & Georgen? BargainFamilyssä? *Voiko olla?*

Räpytän epäuskoisena silmiäni ja luen kuvauksen. *Silkkihuivi, alkuuperäinen hinta 239 puntaa, nyt 30 puntaa.*

Kolmekymppiä Dennyn & Georgen huivista? *Kolmekymppiä?*

Selaan alemmas ja löydän kaksi muutakin huivia. Kaikki uskomattomia. Kaikki »rajoitettua erää». Hemmetti. Nyt täytyy panna töpinäksi!

Alan klikkailla empimättä enää hetkeäkään. *Osta. Osta. Osta. Tarkasta ostoskori. Kassalle.* Olen kuin pianovirtuoosi, joka soittaa taiturimaisesti täsmälleen oikeat nuotit. Ja aikaa jäi vielä kaksikymmentä sekuntia! Kori on koskematon! Maksukorttitiedot on tallennettu, joten tämän pitäisi hoitua käden käänteessä...

Salasanasi ei ole turvallinen.

Pysähdyn kun seinään, tuijotan henki kurkussa näytölle

tupsahtanutta ilmoitusta. Mistä nyt kiikastaa? Luen tekstin kokonaan.

Haluatko vaihtaa salasanan? Ehdotettu salasana C?/x887dau.

No niin varmaan. Pitäköön hyvänään. Entinen salasana kelpaa ihan hyvin. Naputtelen huolellisesti *Ermintrude2* ja klikkaan *Valmis*.

Nojaudun taaksepäin raskaasti hengittäen, kun ruudulle ilmestyy uusi viesti. *Onnea! Olet säästänyt tänään 879 punttaa!*

Tässä sen nyt näkee. Joka pennin säästää, pennin tienaa, eli toisin sanoen olen juuri tienannut 879 punttaa. Yhden ainoan verkkoshoppailun aikana! Jos tekisin saman joka päivä, tienaisin... Suljen silmät ja yritän laskea. No, kuusi-numeroisen palkan verran joka tapauksessa. Välillä tuntuu, ettei Luke osaa arvostaa tätä puolta minussa: että kaikessa hiljaisuudessa kartutan koko ajan perheen varallisuutta tuhansilla punnilla.

No niin, nyt pitää vain ostaa jotain eettistä. Tämä tapa on siskoni Jessin ansiota. (Tai itse asiassa siskopuolen.) Jess on tosi valistunut ja säästäväinen, ja meillä oli kerran kiihkeä väittely – tai siis riita – ostamisesta. Minä sanoin, että se edistää talouskasvua, ja hän sanoi ettei talouskasvua pidä edistää. Ja sitten hän sanoi: »Siis jos edes välillä ostaisit jotain eettistä...»

Ja se pani ajattelemaan. Itse asiassa minuun iski kamala syyllisyys. Minun tosiaan pitäisi ostaa eettisesti! Meidän kaikkien pitäisi! Omaksuin siis pienen tavan: aina kun olen ollut shoppailemassa, yritän ostaa myös jotain eettistä. Niin kuin ne ihmiset, jotka ostavat puita kompensoidakseen lentomatkojaan.

Kirjaudun Eettinen kuluttaja tänään -sivustolle ja tarkastelen tarjontaa. Ikävä kyllä olen ostanut sivustolta jo melkein kaiken mahdollisen. Olen ostanut mehiläisvahakynntilät ja reilun kaupan kahvin ja kaikki joogarannekorut...

Hetkinen. Uusi tuote! »Mausteinen luomufalafeljauhe.» Täydellistä! Mausteista luomufalafeljauhetta ei koskaan voi olla liikaa, eihän? Tilaan nopeasti kahdeksan pakettia (ilmainen kuljetus), vahvistan ostoksen klikkauksella ja nojaan tyytyväisenä taaksepäin. Sanon Lukelle, että meillä on tästä lähtien aina tiistaisin falafel-ilta, ja niinhän meillä pitäisi ollakin ihan terveyssyistä.

Luken ajattelemisen saa minut voimistamaan meditaatiovideon ääntä – ja täsmälleen oikealla hetkellä, sillä ovi avautuu juuri kun mielenhallintatyyppi lausuu: »Päästä irti huolista.»

Käännyn katsomaan Lukea ja hymyilen tynesti ja hallitusti.

»Hei», sanon.

»Ajattelin vain varoittaa», Luke sanoo anteeksipyytävästi. »Meidän pitää lähteä ravintolaan noin vartin kuluttua. Miten sujuu?»

»Hyvin», sanon. »Tosi hyvin.»

»Näytät säteilevältä.» Hän katselee minua ihailevasti. »Jotenkin... miten sanoisin. Seesteiseltä. Tyytyväiseltä.»

»Ja tyytyväinen olo minulla onkin!» Hymyilen leveästi.

Kolme Dennyn & Georgen huivia kolmenkymppin kappalehintaan! Pakkohan tässä on olla tyytyväinen. Annan yhden Suzelle syntymäpäivälahjaksi ja säästän yhden Minnielle...

»Tosi kiva, että olet löytänyt tämän», Luke sanoo ja painaa suukon pääläelleni. »Vähän minua epäilytti koko meditoimistouhu, mutta olet saanut minut muuttamaan mieleni.»

»Pitää vain kohdistaa mielensä siihen, millä on todellista merkitystä», sanon viisaasti juuri kun ovikello soi.

Luke menee avaamaan, ja eteisestä kuuluu tömähdyksiä. Pian ulko-ovi painuu kiinni, ja Luke kurkistaa taas ovesta.

»Sinulle tuli paketteja», hän sanoo.

»Oo!» sanon ilahtuneena. »Paketteja!»

Nettiostamisessa on ihanaa se, että tavara tulee tykö. Juoksen eteiseen, ja siellä on kolme pahvilaatikkoa ja ASOSin muovipakkaus. Loistavaa! Toivoinikin että ASOSin tilaus ehtisi ennen tätä iltaa. Nappaan pakkauksen ja avaan sen saksilla, joita säilytän eteisessä tätä nimenomaista tarkoitusta varten, ja ulos valahtaa neljä tummansinistä satiinihaalaria.

»Vau», Luke sanoo katsellessaan sinistä satiiniläjää. »Onpas paljon... jotain. Tarvitsetko tosiaan noin monta?»

»En minä niitä kaikkia aio pitää», selitän aivan kuin pitäisin algebran täydennyskurssia suht lupaavalle opiskelijalle. »Ei niitä kaikkia pidetä. Niitä kokeillaan, valitaan yksi ja loput lähetetään takaisin. Ja sain nämä puoleen hintaan», lisää, repäisen auki pakkauksen, jossa on koko 38 pitkänä mallina, ja nostan haalarin eteeni.

Luke näyttää edelleen kummastuneelta. »Mutta pitkö sinun tosiaan tilata neljä?» hän kysyy.

»En tiennyt, mikä on oikea koko», vastaan. »Enkä tiennyt tarvitsenko pitkän mallin vai normipituisen. Älä minua syytä», sanon jo vähän kiihtyneenä. »Syytä muotiteollisuuden surkeita kokostandardeja, joiden takia viaton kuluttaja joutuu kärsimään.»

»Hmm. Entäs nuo kahdeksan tyynyä?» Luke kysyy ja kääntää katseensa eilen tulleisiin ostoksiin, jotka ovat nojallaan jalkalistaa vasten. »Liittyykö niihin koko-ongelmia?»

»Värejä oli hankala nähdä ruudulta», sanon uhmakkaasti. »Oli pakko tilata kaikki, että voin mallata kunnolla. Pidän vain kaksi. Lähetän loput takaisin huomenna. Ilmainen palautus. Ja arvaa miten paljon säästin noiden ansiosta? Viisikymmentäkaksi puntaa!»

»Becky, olen valmis maksamaan viisikymmentäkaksi puntaa siitä hyvästä, ettei tämä talo ole kuin mikäkin varasto», Luke sanoo ja silmäilee eteistä joka pursuilee laatikoita ja pakkauksia. »Puuttuu vain trukkikuski ruskeassa haalarissa.»

»Hahhah», sanon ja pyöräytän ivallisesti silmiäni.

»Ja milloin aiot palauttaa nuo patsaat?» Luke osoittaa Afroditea ja Hermestä esittäviä luonnollisen kokoisia patsaita, jotka kököttävät portaiden juurella vielä puoliksi ruskeaan paperiin käärittyinä. »Ne ovat olleet meillä viikon. Ja ne ovat irvokkaita!»

»Eivätkä ole», puolustelen, »ne ovat avantgardea. Enkä voi palauttaa niitä, koska ne ovat eettisiä.»

»Häh?» Luke tuijottaa minua.

»Ne on tehty syrjäytyneiden nuorten ryhmässä», selitän. »Pyörien ja jääkaappien kierrätetyistä osista.»

Pakko myöntää, että patsaat ovat aika kammottavia. Enkä tajunnut, että ne ovat noin isoja. Mutta miten muka voisin palauttaa ne? Nuorethan murtuisivat kokonaan. Heidän itsetuntonsa olisi mennyttä, ja se olisi meidän syytämme, koska suhtaudumme niin ahdaskatseisesti heidän taiteeseensa.

»Minnie saa niistä painajaisia», Luke tokaisee. »Oli pakko panna pussi Afroditen päähän.»

»Minusta se näyttää pussi päässä vain entistä uhkaavamalta», sanon. »Tosi pelottavalta. Panttivangilta.»

»Paljon karmivampaa on, kun se tuijottaa kylmillä metallisilmillään.» Lukea puistattaa. »Etkö olisi vain voinut antaa sille nuorisoryhmälle rahaa?»

»Ei rahan antaminen ole eettisen ostamisen idea», sanon kärsivällisesti. »Pitää ostaa tavaraa. No niin, minun täytyy nyt sovittaa näitä. Milloin lähdetään?»

»Kahdeksan minuutin kuluttua», Luke sanoo. »Kello käy.»

Ryntään yläkertaan pakkaukset kinalossa ja sovitan nopeasti ensimmäistä haalaria. Hmm. Liian pitkä. Otan lyhyemmän mallin ja puen sen päälleni – ja sitten tuijotan itseäni peilistä. Vihdoinkin!

Viime viikolla näin nimittäin yhdessä telkkariohjelmassa ihan mielettömän haalarin. Tietysti lopetin välittömästi

ohjelman seuraamisen, tartuin läppäriin ja aloitin haalari-googlailun. Otti aikansa löytää malli, jota ei ollut myyty loppuun – ja tässä sitä nyt ollaan!

Tarkastelen itseäni ja yritän olla täysin objektiivinen. Kangas on tosi hyvää. Tummansininen väri on tyylikäs ja levenevät lahkeet todella imartelevat. Vain etumus herättää pienoista epävarmuutta. Tai oikeammin se, ettei sitä ole. Asu on jopa paljastavampi kuin telkkarissa.

Onko minusta kantamaan haalaria, jonka kaula-aukko yltää napaan?

Onko?

Olenko liian vanha?

En. En! Muoti on ajatonta. Ihmisen pitää voida pukeutua juuri niin kuin haluaa ja milloin haluaa. Säännöt ovat menneitä aikoja.

Tällaisia asuja suorastaan vilisee punaisilla matoilla, muistutan itselleni rohkaisuksi. Kylkiluut ovat uusi rintavako. Eikä asu sitä paitsi ole suorastaan siveetön. Ei tarkalleen ottaen. Eiväthän nännitkään näy.

Kokonaan.

Ja myönnetään, että minä en ole menossa punaiselle matolle vaan syömään äidin ja isän kanssa Oxshottin Luigi'siin – mutta voin kai silti olla muodin edelläkävijä? Minua sanotaan vielä tytöksi, jolla on ikoninen jumpsuit. Kaikki katsovat minua ihailevasti lipuessani ohi ja toivovat että hekin osaisivat pukeutua yhtä uskaliaasti.

Juuri niin.

Alan uhmakkaasti sivellä punaa huuliin. Kyllä minä tähän pystyn. Pokkana vain. Hyvä, Becky!

2

Marraskuinen ilta on kirpeä ja kolea, ja ilmassa leijuu nuotion tuoksu. Vastapäiseen taloon on jo ripustettu jouluvalot. Joulutulee tuossa tuokiossa. Kun ajattelenkin sitä, minuun leviää lämmin onnentunne. Joulut on niin... *jouluinen*. Kuusi. Lahjat. Seimiasetelma, joka on ollut meillä aina (paitsi että Jeesus-lapsi katosi vuosia sitten ja sen tilalla on pyykki-poika). Joululaulut ja se, että äiti esittää tehneensä joulukakun itse. Isä sytyttämässä takkaan tulta ja Janice ja Martin piipahtelemassa sherryllä käsittämättömissä joulupuseroissa.

Joulussa on ihanaa se, että se on aina samanlainen. Hyvällä tavalla samanlainen. Äiti ostaa aina samat jutut, samat paukkukaramellit ja Waitrosen suklaakääretortut. Nyt kun meillä on Minnie, kaikki on entistä jännittävämpää – ja tänä vuonna hän on niin iso, että ymmärtääkin jo jotain. Aion ostaa hänelle söpön jouluyöpuvun, ja me voimme tähystää joulupukkia taivaalta ja jättää hänelle hedelmätortun... Toisin sanoen en millään jaksaisi odottaa.

Luken isä ja sisko menevät jouluksi Floridaan, ja he kyllä pyysivät meidät mukaan. Luken äiti, Eleanor, aikoo viettää joulun Hamptonsissa, ja hänkin kutsui meidät luokseen. Mutta me olemme kieltäytyneet molemmista kutsuista. Haluamme tavallisen, kivan, iloisen perhejoulun.

Kun olen kiinnittänyt Minnien turvaistuimeen, vilkaisen vielä talolle ja minuun iskee tuttu hämmennys siitä, miten paljon elämämme on muuttunut viime vuoden aikana.

Aikoinaan asuimme keskellä Lontoota ja minä olin töissä Look-nimisessä tavaratalossa. Elämän suunta oli selvä, se oli vakiintunut uomaansa.

Sitten jouduimme valtavaan, mullistavaan seikkailuun Kaliforniassa – ja siellä ollessamme Look meni konkkaan. Pukeutumisneuvojan töitä oli aika nihkeästi tarjolla. Samaan aikaan paras ystäväni Suze oli päättänyt laajentaa kotikartanonsa Letherby Hallin lahjatavarapuotia. (Aikaisemmin se oli lähinnä »lahjatavarakomero«.) Yhtenä iltana olin lasillisella hänen kanssaan ja marisin sitä, etten löytänyt mistään töitä, ja hän taas marisi sitä, ettei löytänyt ketään hoitamaan kauppaansa – ja kyseli minulta ideoita – ja sillä hetkellä keksimme ratkaisun.

Nyt olen siis töissä Letherby Hallin kaupassa! Ja sen lisäksi Luke ja minä olemme muuttaneet Lontoosta Letherbyn kylään. Asumme kolmen minuutin matkan päässä Suzesta talossa, jonka omistajat ovat muuttaneet kahdeksi vuodeksi Dubaihin. Olemme vuokranneet pois Lontoon-kotimme. Luke käy Lontoossa töissä ja Minnie on aloittanut kyläkoulussa, jossa kaikki Suzenkin lapset ovat. Täydellistä! Letherby ei ole mikään shoppailijan paratiisi – mutta kaikenhan saa tilattua netistä seuraavaksi päiväksi kotiin. Asiat ovat siis hyvin.

Äiti ja isäkin ovat tyytyväisiä, koska 1. Letherby on aika lähellä heidän kotikyläänsä Oxshottia ja 2. vuokratalossamme on parkkipaikka pihalla. Oma parkkipaikka on äidin ja isän uskonto. Ja tuplaikkunat. Ja »laadukkaat» verhot.

(Äidillä ja minulla on tosin pienoisia erimielisyyksiä siitä, mitä »laadukkaat» verhot tarkoittavat. Tajusimme tämän, kun hän raahasi minut verhokauppaan ja yritti tyrkyttää minulle kaksinkertaisia sinisiä kukkaverhoja, jotka maksoivat »murto-osan siitä, mitä ne maksavat uusina, Becky kultaseni, murto-osan». Lopulta sanoin: »Itse asiassa saatan hankkia kaihtimet», ja hän näytti murheen murtamalta ja

sanoi: »Mutta nämä ovat niin laadukkaat!» ja minä sanoin: »Mutta ne on tosi rumat.» Ja sitä en olisi saanut sanoa.

Mutta kaikki on nyt hyvin. Äiti oli loukkaantunut vain noin puoli tuntia. Ja aina kun käyn heillä kylässä, sanon: »Voi että nuo vierashuoneen verhot on sitten *ihanat*, ja tosi kiva tuo samankuosisen päiväpeitto.»)

Kun pysäköimme Suzen valtavalle etuovelle, Minnie alkaa kiemurrella innosta. Hänestä on niin mahtavaa päästä yöksi Suzen perheen luo, että se on suorastaan loukkaavaa. Siis mitä vikaa omassa kodissa on?

»Wilfie!» hän kiljuu jo Wilfien ilmestyessä pihatielle. »Wilfie! Minä tulin, minä tulin! Leikitään montteriautoilla!»

»Montteriauto» on Minnien sana monsteriautolle. Minnie, Wilfie ja Wilfien kaksossisko Clemmie juoksentelevat onnessaan joskus tuntikausia Letherby Hallin loputtomilla käytävillä monsteriautojensa kanssa. Olen jopa hankkinut Minnielle oman monsteriauton Suzen luo.

Lisäksi mainitsin asiasta sähköpostissa Jessille, joka asuu tällä hetkellä Chilessä. Jess ja hänen miehensä Tom yrittävät adoptoida lasta sen sijaan että osallistuisivat maailman liikakansoittamiseen, ja odotellessaan Jess saarnaa minulle sukupuolineutraalista kasvatuksesta ja lähettelee sellaisia kirjoja kuin *Nollapäästölapsi*.

Viime viikolla siis kirjoitin hänelle sähköpostia – »Rohkeaisen tosissani Minnietä sukupuolivapaaseen leikkimiseen» – ja panin liitteeksi kuvan Minniestä auto sylissä ja Wilfien farkut jalassa. (Hän oli kaatunut mutaan ja joutunut luopumaan röyhelöhameestaan.) Jess vastasi: »Hyvin ajateltu, onkin tärkeää välttää seksististä stereotypointia, mutta eikö mistään löytyisi ekologisesti valmistettuja puuautoja?»

En ole vielä vastannut. (Kysyin kyllä Lukelta, voisiko hän nikkaroida Minnielle auton ekologisesti puusta, ja hän vain tuijotti minua.)

»Kinsella tarjoilee
taattua laatua, hervottoman hauska kirja.»

– Publishers Weekly

Joululaulut raikuvat, äiti on kattanut pöydän täyteen herkuja,
naapurit tulevat sherryllä rumissa villapaidoissaan.
Joulu sujuu joka vuosi saman kaavan mukaan – ja Becky Brandon,
omaa sukua Bloomwood, rakastaa sitä!

Mutta kun Beckyn vanhemmat kuulevat pienpanimoiden ja
avokadoleipien kutsun ja muuttavat Lontoon trendialueelle,
täytyy Beckyn järjestää joulu ensimmäistä kertaa omassa kodissaan.
Nettishoppailun aikakaudella, mikä muka voisi mennä pieleen?

Kun yhtälöön lisätään vegaanikalkkunan metsästys,
ex-poikaystävän yllätysvierailu ja päänraapimista aiheuttavat
lahjatoiveet, uhkaa täydellisestä joulusta tulla täydellinen kaaos.

»Hauska ja viehättävä.
Täydellinen matkalippu juhlatunnelmaan.»

– PopSugar

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-46407-6